

t ló, a csacsi és a három libuska.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ló. Ez a ló ahogy nőtt, növekedett egyre szebb és erősebb lett. Ezt a lovat úgy hívták, hogy Betyár. Volt neki egy gazdája is. Sokat foglalkozott vele, de egyszer egy nagyon furcsa dolog történt. Hogy megetette Betyárt a gazdája véletlenül nyitva hagyta a karámkaput. t paci okos volt de mégis kiakart szökni onnan. Hát elszökött. Hogy kaktat nappal és éjszaka találkozik egy szamárral.

-Hol jársz te még ahol a madár se jár?-kérdi tőle a csacsi.

-Kedves csacsi én elszöktem otthonról egy kis szabadságért messze a gazdámtól.-szólalt meg Betyár.

Ezt kérdi a csacsi:

-Mert bántott?

-Nem, csak szabad akartam lenni.-felel a póni.

-És hová tartasz?-kérdezi a szamár.

-Szabadság városba. Nem tudod hol van?-mondja a csődör.

Ezt mondja a szürke:

-Gyere velem, én tudom merre van. Hát ha ketten többre juturk.

El is indultak. Hogy mennek, mendegélnek a mezőn, összefutnak három libával.
Ezt kérdik a libák:
- Hol jártok erre ahol a madár se jár?
A lovacska elmesélte nekik is amit a csacsinak és így a libák mindent megértettek.
- Gyertek velünk. Öten jobbak leszünk majd! - szólaltak meg a tollasok. Hogy mennek már hét nappal, hét éjjel nem messze már a helyszíntől megálltak pihenni. Este felé közeledett már és fáradtak is voltak. Miközben csendben üldögélnek megszólal a ló:
- Csacsi ür, libuska asszonyok! Titeket amúgy, hogy hívnak?
A szürke így felelt erre:
- Engem Tóbiásnak hívnak, de akiket ismerek azok mind úgy hívnak, hogy Töni.
A libuskák is válaszoltak:
- Engem úgy, hogy Matilda. - mondta az első.
- Engem Katildnak. - felelt a második.
- Engemet pedig Tollasnak. - válaszolt a harmadik.
- És téged, hogy hívnak? - kérdezte.
- Igen még én sem tudom a neved pedig mi hamarabb találkoztunk! - mondta Töni.
- Én Betyár vagyok. - mondta a ló.
Matilda így szólt:
- Most, hogy már mindannyian tudjuk egymás nevét aludjunk inkább. Három még hosszú út áll előttünk.
Ezen nyomban el is aludtak. Reggel mikor felébredtek nyomban neki vágtak az útnak. Hogy mennek egyre közelebb és közelebb értek a Szabadság városához és egyszer csak oda értek. Katild megkérdezte Betyártól, hogy

biztos, hogy itt szeretne-e maradni mert ha igen többet nem látja a gazdáját. Betyár igennel válaszolt és beléptek, a városba. Hej lett nagy dínom-dánom mikor beléptek. Ettek-ittak jót mulattak. Én is ott voltam jót szórakoztam. Nekem külön menüt adtak. Betyár, Tóbiás, Matilda, Klotilda és Tollas tán még máig is mulatnak ha meg nem haltak.
Itt a vége, fuss el véle!

Török Fanni

